

decentia et voluntario cultu; ergo fere similis ratio distinctionis hic intervenit.

5. *Altera pars quæstionis quæ simplicem religionis habitum, et infimam speciem credit, proponitur ac præfertur.* — Contrariam partem, nimirum, unicum esse et simplicem religionis habitum, unamque virtutem, quæ totum id, quod generali nomine divini cultus comprehenditur, exhibet Deo, suadet imprimis auctoritas D. Thomæ, nam ita videtur sentire in dicta quæst. 81, art. 3 et 4, quem etiam ita intelligunt et sequuntur Cajetan., Valent., Aragon. et alii moderni, et hoc etiam supponit Soto, libro 7 de Justitia. Unde idem D. Thomas, proxima quæst. 80, licet respectu hominum veritatem, gratitudinem et observantiam distinguat, de religione nihilominus semper loquitur, ut de una tantum virtute, eique tribuit omnes illos actus orandi, vivendi, et solvendi votum, adorandi, sacrificandi, etc. Et similiter in 1. 2, quæst. 60, et ubique, de hac virtute loquitur, ut de una tantum, eodemque modo loquuntur alii Theologi in 3, distinct. 9.

6. *Prima ratio.* — Accedit ratio satis congrua; nam quidquid homo reddit Deo per dictos actus religionis, totum est sub ratione cultus, vel gloriæ, ac honoris Dei, semperque in omnibus attenditur ratio divinæ excellentiæ; nam cum homo agit gratias Deo, respectum habet ad excellentiam ejus, nimirum, ut aliter et sub alia æstimatione illi agantur quam homini; et sic de aliis; ergo hoc satis est ad unitatem virtutis. Antecedens declaratur amplius, quia homo reddendo Deo hæc debita, nullum commodum vel utilitatem ei afferre potest, nec proprie dominium ejus augere, quia ipse ex se, et ex sua potestate et actione, est supremus dominus omnium; ergo solum superest ratio cultus, et honor, quæ in his omnibus actionibus religiosis intendi possit. Ergo licet in modo colendi, vel in qualitate debiti sit in eis aliqua diversitas, illa convenientia in ratione cultus cum connexionem in eadem excellentia Dei, erit sufficiens ad unitatem habitus et virtutis.

7. *Secunda ratio ex eo sumitur, quod non sint sine necessitate multiplicandæ entitates.* — Tandem, quia sine necessitate cogente non sunt multiplicandæ res, præsertim illæ quæ tantum sunt propter necessitatem operandi; jam vero admisimus distinctionem inter quamdam justitiam ad Deum, seu inter pœnitentiam, et religionem propter aliquam objectorum diversitatem; sed ad hæc duo membra possunt facile reduci omnes actus,

quibus Deo debitum reddimus; nam si qui videntur magis rigorosum debitum solvere, quam religio observet, pertinebunt ad justitiam erga Deum, et omnes alii ad unam religionem spectabunt; ergo. Unde confirmatur, quia illa virtus justitiæ ad Deum una esse censetur; nam si justitia commutativa ad hominem unica est, multo magis illa justitia ad Deum, quæ commutativam imitatur, quantum potest; ergo etiam virtus religionis, prout ab illa condistincta, erit unica species virtutis. Est enim æqualis ratio, nam sicut justitia illa intendit divinum jus illæsum conservare, et in hoc fine connectit omnes actus suos, etiamsi varii esse videantur, ita religio intendit cultum integrum et completum divinæ excellentiæ tribuere, et omnes actus exercet, ut habent connexionem in hoc adæquato motivo.

8. *Juxta primam sententiam in tres habitus tota religio tripartitur, fidelitatem, gratitudinem, et latriam.* — Utraque pars habere videtur suam probabilitatem, ut argumenta facta ostendunt. Juxta priora vero argumenta, maxime distingui possent in latitudine hujus virtutis tres habitus, quos fidelitatem ad Deum, gratitudinem ad Deum, et latriam, possumus appellare. Nam latria proprie respicit divinam excellentiam, ut sic, quam suis actibus, tanquam signis honoris et excellentiæ, protestatur, et ideo unica sub illa saltem ratione esse videtur; tum quia ratio debiti videtur eadem, cum immediate ex eadem excellentia nascatur; tum etiam quia illa distinctio signorum materialis esse videtur; tum denique quia observantia erga homines, quando eandem excellentiam respicit, una est, licet ex parte personarum, vel signorum aliquam variationem actuum, imo et obligationum admittat, ut docet D. Thomas 2. 2, quæst. 102, art. 1, ad 2. Ad hæc, latria est tanquam observantia ad Deum; ergo erit in se una. Gratitudo autem non fundatur in excellentia, sed in beneficio accepto, et magis exhibet et profitetur grati animi significationem, quam protestationem divinæ excellentiæ, et ideo videtur præ se ferre diversam honestatem, sicut etiam diverso fundamento nititur: ideoque non est improbabile, ad officium hoc constituendam esse specialem virtutem ad Deum, ut sensit Cano, in Relect. de Pœnit. Quod si hoc de gratitudine admittitur, majori ratione de fidelitate ad Deum idem sentiendum est; fundatur enim proxime non in sola excellentia Dei, neque in actione Dei

CAPUT IX.

QUEM PERFECTIOE ET EXCELLENTIÆ GRADUM HABEAT RELIGIO INTER VIRTUTES OMNES.

erga homines, sed potius in actione hominis erga Deum, et ideo diversam rationem honesti habet, ac proinde propriam virtutem postulare videtur. Præter has autem rationes non apparet alia probabilis ad multiplicandos plures religionis habitus. Et ita hæc pars visa est mihi probabilis in 4 tom., saltem quoad distinctionem simplicium habituum. Nam potest quis dicere, ex tribus illis habitibus coalescere unam virtutem religionis, quæ aliquam unitatem habet, ex eo quod respicit adæquatam observantiam et cultum Dei, quæ sine illis tribus habitibus consistere non potest, et ideo inter se habent connexionem aliquam. De quo modo loquendi contendendum non est, cum modus distinctionis, vel unitatis jam declaratus sit, et congruum sit ita loqui, saltem propter communem usum.

9. *Probatilitas alterius partis quæstionis expenditur.* — Nihilominus etiam potest probabiliter defendi, unam ac simplicissimam esse virtutem religionis, quæ omnes illos actus exercet. Quod certe de virtute per se infusa facilius defendi ac credi potest, quia non acquiritur per actus, nec dat tantum facultatem operandi, sed est quasi potentia quædam, quæ facilius admittit specificam distinctionem in suis actibus. Infunditur autem hæc virtus per se primo, ad digne et cum debita reverentia tractandum omnia, quæ ad exhibendam Deo servitutem illi debitam, ratione suæ excellentiæ et supremi domini, pertinent. In quo objecto et fine videtur esse sufficiens unitas, ut virtus ipsa una sit. Maxime quia tota illa varietas, quæ est in actibus hujus virtutis, habet connexionem quamdam ratione unitatis divinæ excellentiæ, quæ tota in quolibet illorum actuum semper attenditur. Nam etiam cum Deo gratiæ aguntur, habetur ratio divinæ excellentiæ, et ratione illius intelligitur, illi esse singulari modo debita animi gratitudo. Unde si solam honestatem grati animi species, non oportebit ad aliam virtutem recurrere, præter communem gratiam; ergo, ut elevetur aliquo modo respectu Dei, necessario debet observari divina excellentia, et ita consurgit quædam gratitudo reddens honorem Deo, et reverentiam excellentiæ ejus, et ita jam operatur ibi religio. Idemque cum proportionem de fidelitate dicetur. Quare melius dicimus, omnes hos actus esse unius latriæ, atque ita latriam, seu religionem esse unam simplicem virtutem, saltem infusam. Nam de acquisita probabile est, quod in alio loco insinuavi.

1. *Religionis virtus theologalium cuique cedit in excellentia et dignitate.* — Divus Thomas 2. 2, quæst. 81, art. 6, similem proponens quæstionem, solum comparat religionem ad alias virtutes morales, nec sine causa; quia, cum ostensum sit illam non esse virtutem theologalem, tanquam manifestum supponit, religionem esse inferiorem virtutibus theologis. Nec immerito, ita enim sentiunt communiter Theologi, et sumitur ex illo Pauli, 1 ad Corinth. 13: *Nunc autem manent fides, spes, charitas, tria hæc.* Ubi illis tribus quasi per antonomasiam tribuit excellentiam et eminentiam virtutis, ideoque de illis solis est certa, et indubitata sententia, esse virtutes per se infusas: de cæteris enim solum est opinio probabilior. Quare in illis principaliter, et quasi essentialiter consistit supernaturalis justitia infusa, ut sumitur ex Tridentino, sess. 6, cap. 7. Ratio denique est, quia perfectio virtutis est, ut conjungat mentem Deo, saltem ut fini; ergo illæ virtutes, quæ immediatius et perfectius attingunt Deum, perfectiores sunt cæteris, quæ remotius in Deum ordinantur; sed virtutes theologales propinquius et perfectius attingunt Deum, quam religio, ut ex supra dictis constat; sunt ergo perfectiores illa.

2. *Pia voluntatis affectio religione perfectior est.* — Solum posset quispiam dubitare de habitu piæ affectionis, qui comitatur fidem, prout est in intellectu. Nam de illo non procedit ratio facta, quia non immediate nos unit Deo, nec, præcise spectatus, est virtus theologica, ut supra dixi, sed magis est moralis. Unde cogitare quis posset, cum religio præfertur omnibus virtutibus moralibus, illi etiam habitui præferri. Nihilominus existimo fidem quoad illum habitum antecedere, et præferri religioni, quia licet per se non sit theologica virtus, tamen per se est necessaria ad quamdam theologiam virtutem, ejus est quasi moralis forma. Item versatur circa nobilissimam materiam, puta intellectum, quem captivat in obsequium fidei, unde ex hac parte superat religionem, et ex alia non est inferior in attingendo Deum in se, quia per illam materiam nobilissimo modo, et immediate illum attingit; plus est enim ad Deum

ipsum, ipsimet credendo, accedere, quam si qua quaecumque reverentiae illi exhibere; ergo habitus voluntatis, qui immediate movet hominem, et ejus mentem, ut priori modo Deo jungatur, perfectior est quam religio, quae posteriori modo eum movet. Nec refert quod religio movere possit ipsam fidem et charitatem, ut sub ratione sua in Deum ferantur; tum quia religio ad summum movere potest ad exercitium illorum actuum; pia vero affectio quoad specificationem ad actus credendi intellectum determinat, quod longe altius ac difficilius est; tum etiam quia religio solum utitur actibus illarum virtutum, tanquam signis recognitionis, et subjectionis ad divinam excellentiam, supponit autem aliunde substantiam illorum actuum. At pia affectio utitur intellectu ad eliciendum actum fidei quoad substantiam ejus. Estque suo modo per se necessaria ad illam, et ideo hinc magis commendatur ejus perfectio. Virtutes ergo theologales, quoad omnes habitus quos includunt, perfectiores religione sunt.

3. *Ex D. Thomae sententia, una religio caeteras virtutes morales longo superat intervallo.* — Comparando autem religionem ad virtutes morales, D. Thomas, dicta q. 81, art. 6, absolute et sine limitatione affirmat, religionem esse perfectiorem virtutem omnibus virtutibus moralibus. Potestque hoc persuaderi, quia virtutes theologales perfectiores sunt omnibus moralibus; ergo etiam religio est perfectior illis. Patet consequentia, quia, licet religio non sit virtus theologalis, ita proxime ad eas accedit, ut minimum ab illis distinguatur; ergo erit perfectior aliis, quae magis a theologalibus distant. Nam id quod est perfectissimum, est quasi metrum et mensura caeterorum; quod ergo ad illud propinquius accedit, caeteris perfectius est. Ratio item a priori est, quam D. Thomas tetigit, quia virtutes theologales habent excellentiam suam ex immediata conjunctione ad Deum, quia virtus sicut ab objecto habet speciem suam, ita ex eodem habet suam nobilitatem. Deus autem est nobilissimum objectum, et immediata tendentia in ipsum, omnium etiam excellentior est, et ideo virtutes theologales sunt nobilissimae. Post illas vero religio attingit Deum propinquius quam reliquae virtutes morales; ergo inde majorem nobilitatem participat.

4. Haec vero assertio D. Thomae, licet quoad plures virtutes, et fere omnes certissima et per se clara sit, in quibusdam peculia-

ribus comparationibus habere potest nonnullam dubitationem, an, scilicet, aliqua exceptio admittenda sit. Itaque, quoad omnes virtutes quae versantur circa passiones, temperantiam, scilicet, fortitudinem, et omnes virtutes illis connexas, nulla est controversia, nec occasio dubitandi. Item de nonnullis virtutibus connexis justitiae, quae cum proportionem exercent cum proximo illud officium, quod religio exercet cum Deo, clarum est esse longe inferiores, ut constat de pietate, dulcia, seu observantia, etc.

5. *Cajetani sententia legalem justitiam praeferebat religioni; ea tamen impugatur.* — Primum vero dubium est de justitia legali, de qua Cajetanus, dicto art. 6, contendit praefendam esse religioni. Nam D. Thomas 2. 2, q. 58, art. 12, absolute et sine limitatione dixit, justitiam legalem esse praecleariorem inter omnes virtutes morales. Tamen religio sine dubio praestat etiam justitiam legalem. Et D. Thomas, in dicto art. 6, dum generalem, et sine ulla restrictione vel praelatione, facit comparationem, tacite declarat comparationem in alio loco factam, scilicet, ut intelligatur esse de virtutibus moralibus, quae Deum ut objectum non attingunt, sed circa ea versantur, quae in Deum ut in finem ordinantur, ut ibi expresse dixit D. Thomas. Deinde hoc etiam declarat, et suadet ratio, qua divus Thomas utitur in dicto art. 12. Inde enim probat justitiam legalem esse excellentiorem, quia bonum commune praeminet bono particulari unius personae. Ex hac enim ratione constat, solum comparare justitiam legalem cum virtutibus moralibus, quae circa personas creatas versantur. De hujusmodi personis loquitur; nam si de honore et gloria Dei sit sermo, praefendum sine dubio est hoc bonum cuicumque bono creato, etiam communi. Unde sic potest ratio concludi, quia religio nobilius objectum habet, quam justitia legalis, nam illa habet pro objecto *cui*, Deum, et pro objecto *quod*, cultum illi debitum: haec vero pro objecto *cui* habet reipublicam, vel communitatem humanam, quae Deo longe inferior est; pro objecto vero *quod*, habet jus, seu bonum debitum huic communitati. Objectum ergo religionis excellentius est; ergo et ipsa religio.

6. *Instantia pro Cajetani sententia; ea tamen dissolvitur.* — Sed ait Cajetanus, justitiam legalem non omnino excludere Deum, quia etiam ad justitiam pertinet reddere debitum Deo, vel satis esse inquit quod Deus sit

finis particularis justitiae legalis. Unde ita argumentatur: justitia legalis comparatur ad religionem, sicut totum ad partem, vel sicuti imperans et ordinans ad imperatum et ordinatum; nam et leges latae inveniuntur de his quae ad religionem spectant, et justitia legalis non minus ordinat de reddendo debito Deo, quam proximo; ergo. Sed non satis percipio quid Cajetanus his rationibus intendat. Nam si per justitiam legalem intelligit totam collectionem virtutum, vel omnium simpliciter, vel earum, quae sunt ad alterum, sic verum est justitiam legalem comparari ad religionem, sicut totum ad partem, esseque perfectiorem non intensive (si de sola collectione moralium virtutum loquamur), sed extensive, quia justitia sic sumpta non est una virtus simpliciter, sed plures virtutes. Haec vero comparatio impertinens est, nec D. Thomas ita loquitur de justitia legali, cum ejus perfectionem exaggerat; neque etiam Aristoteles, l. 4 Ethicor, cap. 4, juxta probabiliorem intellectum. Si autem legalis justitia accipiatur pro una speciali virtute justitiae, quae a commutativa et distributiva distinguitur, juxta Doctoris Angelici doctrinam, dicta q. 58, art. 5 et 6, sic falsum est comparari ad religionem, ut totum ad partem.

7. *Solutio magis expenditur, et ostenditur actus omnium virtutum, vel etiam theologalium, sub imperio religionis contineri.* — Nam justitia legalis sic sumpta dici solet universalis justitia secundum quamdam causalitatem, et materiae extensionem. Quod videtur Cajetanus considerasse, ut eam compararet ad religionem, ut totum ad partem. Et praecipue videtur eam considerasse, quatenus in principe est legum lata, et ferre potest leges in materia religionis, in quibus ferendis etiam observat rationem boni communis, quod respicit haec justitia; verumtamen neque ob illam causam justitia legalis potest praeferrari religioni, neque ad illam comparari ut totum vel superior, sed ut pars et inferior. Probatur, quia etiam religio in causalitate et materia habet universalitatem quamdam, in qua non solum aequiparatur, sed superat etiam justitiam legalem. Patet prior pars ex supra dictis de materia, et actibus imperatis ab hac virtute, nam omnium virtutum actus sub imperio suo complectitur, quatenus eos ordinare potest ad cultum Dei. Posterior vero pars patet; primo, quia religio non tantum moralibus virtutibus, sed etiam theologalibus imperare potest, quod non potest ita proprie

et vere dici de justitia legali. Deinde, quia conferendo illas duas virtutes inter se, potius religio imperat et ordinat justitiam legalem ad suum finem, quam e converso. Proprio enim et recto ordine, non debet divinus cultus ordinari ad bonum reipublicae, ut ad pacem et quietem ejus, vel quid simile; sed potius totum reipublicae bonum ad hoc referri debet, ut Deus melius colatur, et in majorem Dei gloriam cedat.

8. *Religio aliquando potest per justitiam ordinari; id tamen magis fit intentione operantis quam virtutis.* — Non nego quin etiam liceat aliquando curam religionis in reipublica haberi, ut pax ejus et omne aliud bonum melius in ea conservetur, quia hic finis honestus est, et medium illud ad eum obtinendum est sine dubio utilissimum. Tamen ita hoc licitum est, sicut licet saepe ordinare superiora bona ad bonum inferius, ita, scilicet, ut tandem omnia in majorem Dei gloriam redundent. Nam humanae reipublicae bonum inferius est, ad divinam gloriam comparatum, et ideo divinum bonum, quo est Deo propinquius, eo ex se magis comparatur ut finis, quam ut medium, ad quodlibet humanum bonum. Cujus signum evidens est, quia Deus ipse vult bonum commune humanum propter gloriam suam. Igitur considerando has virtutes secundum se, et non per accidens ex intentione hominis operantis, religio imperat justitiae legali, et omne bonum ejus refert in finem et objectum suum. Nullo ergo modo comparatur justitia legalis ad religionem, ut totum ad partem. Quia non in essentia, cum sint essentialiter condistinctae, neque in integritate, aut alio genere compositionis, cum neque una ex alia, neque ex utraque aliquod tertium componatur. Nec denique in virtute, aut causalitate universalis, cum religio absolute et simpliciter prior sit, ac universalior et eminentior in agendo.

9. *Religio ita est praestantissima in ratione virtutis, ut sit in ratione justitiae aliis virtutibus inferior.* — Neque quidquam refert quod religio ponatur inter partes potentiales justitiae, ac proinde deficere videatur a perfecta ratione justitiae. Nam si haec ratio quidquam valeret, probaret religionem esse virtutem minus perfectam justitia commutativa, imo etiam probaret justitiam commutativam esse perfectiorem legali, quia condiciones justitiae magis integre et exacte in ea inveniuntur. Aliud ergo est considerare rigorem et proprietatem justitiae, aliud excellentiam virtu-

tis; nam in priori deficit aliquando religio, et ideo pars potentialis justitiæ dicitur, ut supra explicatum est. Nihilominus tamen hoc non impedit quominus in perfectione virtutis simpliciter superet, propter excellentiam objecti, et affectus voluntatis. Unde D. Thomas, in dicto art. 6, ad 4, in simili, respondet posse esse religionem perfectiorem simpliciter in esse virtutis, licet in attingendo medium justitiæ deficiat, magis ex impotentia subjecti, quam ex imperfectione voluntatis.

10. *Cajetani fundamenta magis evertuntur.* — Quod vero Cajetanus assumit, leges etiam ferri de his quæ ad religionem spectant, non video quid ad causam referat. Nam si in legislatore consideretur potentia legum lativa, hæc est bonum alterius ordinis, et cum illa non fit comparatio, ut per se constat. Si vero consideretur prudentia legislativa, quatenus est vera virtus, non solum intellectualis, sed etiam moralis, sic quidem illa præferri potest moralibus virtutibus; sed illa non est justitia legalis, neque cum illa fit comparatio. At vero si in legislatore consideretur illa virtus voluntatis, quæ dirigit intentionem ejus, ut recte præcipiat in quacumque materia in ordine ad commune bonum, sic quidem habet justitia legalis excellentiam quamdam, tamen illa vincitur a religione, quæ multo magis dirigere debet intentionem legislatoris, ut divinam gloriam in ferendis legibus respiciat. Unde hoc modo etiam dici potest religio imperare, ut leges ferantur non solum in sua materia, sed etiam in materiis aliarum virtutum, si ad divinum honorem id spectet.

11. *Deus non est finis particularis justitiæ legalis.* — Quapropter falsum absolute est, Deum esse finem particularem justitiæ legalis, quia non est finis intrinsecus et proprius, sicut est religionis, quia non est objectum in quod immediate dirigat justitia legalis actiones suas. Neque etiam est finis comprehensus (ut ita dicam) intrinsece in communitate illa, cujus bonum procurat justitia legalis. Nam Deus potius est finis ultimus extrinsecus, seu objectivus, in cujus gloriam quodlibet humanum bonum referendum est, quod ad religionem spectat. Denique, ob eandem causam falsum est quod Cajetanus ait, ad justitiam legalem spectare reddere debitum Deo, nisi justitiam legalem sumat pro collectione aliqua, vel pro aliquo genere virtutum, in quibus religio contineatur. Nam loquendo de propria et speciali virtute justi-

titiæ legalis, non pertinet ad illam reddere debitum Deo, vel proximo, qui sit privata persona, ut talis est; sed solum communitati ut sic, seu quatenus ad commune bonum illius jus spectat. Quod hoc loco fusius explicari non potest; satis vero inde probatur, quod justitia humana, sub qua legalis continetur, non attingit ullo modo Deum ut objectum cui; et hoc titulo longe inferior est religione.

12. *Misericordia ex sententia Cajetani præstat religioni.* — Secunda comparatio, de qua dubitari potest, cum misericordia fit. Nam Cajetanus misericordiam præfert justitiæ legali, in dicta quæst. 88, et 1. 2; ergo si legalem justitiam præfert religioni, multo magis misericordiam. Favet D. Thomas 2. 2, quæst. 30, articulo quarto, ubi solam charitatem videtur misericordiam præferre in nobis: nam in Deo etiam charitati misericordiam anteposit. Denique ad hoc suadendum afferri possunt illa verba Matth. 9 et 12, ex Oseæ 6: *Misericordiam volo, non sacrificium.* Quod perinde est, ac si diceretur: Malo misericordiam opera, quam religionis; ergo, testimonio Christi et Oseæ, opera misericordiam meliora sunt operibus religionis, quia quod Deus præfert et eligit, melius est; ergo et virtus ipsa misericordiam est melior.

13. *Vera D. Thomæ sententia, misericordiam, licet aliis virtutibus præstat, religioni tamen cedere.* — Nihilominus dicendum est, religionem esse perfectiorem virtutem misericordiam. Ita sumitur ex D. Thoma, dicta q. 30, ubi cum limitatione ait, *misericordiam esse potentissimam inter omnes virtutes, quæ ad proximum pertinent*, non vero excedere illas virtutes, quæ conjungunt hominem Deo. Nam ei qui supra se aliquem habet, melius est conjungi superiori, quam supplere defectum inferioris. Et quamvis ibi D. Thomas solum ponat exemplum in charitate, non est tamen dubium quin ea doctrina locum habeat in spe et fide, quæ etiam conjungunt hominem Deo. Ob eandem ergo rationem habebit locum in religione, quæ, licet non æque ac virtutes theologice, tamen proxime post illas conjungit nos Deo, ut supremo principio, cui cultum defert. Idem confirmat D. Thomas, dicta q. 81, art. 6, dum sine limitatione præfert religionem cæteris virtutibus moralibus. Et ratio qua id probat, procedit etiam respectu misericordiam, quæ non ita proxime nos unit Deo, sicut religio. Unde in eadem quæst., art. 1, ad 4, significat idem D. Thomas, ita excedi misericordiam a religione, sicut me-

dium a fine, quia religio attingit finem, propter quem misericordiam actus imperandi sunt. Atque ita simul ratione et auctoritate probata est nostra resolutio.

14. *Scripturæ loca pro Cajetano allata explicantur.* — Ad locum autem Oseæ et Matth., Hieronymus, super Oseam, per *misericordiam* videtur intelligere non nostram erga pauperes, sed Dei erga nos, quam exercet remittendo nobis peccata, unde sic exponit: *Non in sacrificiis delector, et victimis, et multitudinè holocaustorum; victimæ meæ et holocausta, salus credentium, et conversio peccatorum est.* Quo sensu hæc sententia æquivaleret illi Psal.: *Quoniam si voluisses, sacrificium dedissem utique, holocaustis non delectaberis. Sacrificium Deo spiritus contribulatus, etc.* At communis exponitur de misericordia hominis; et exponitur primo: *Misericordiam volo, et non tantum sacrificium*, seu: *Nolo sacrificium sine misericordia.* Ita Anselmus Matt. 9. Secundo, non velle Deum sacrificium externum sine interno, vel quod internum præferat externo; nam per misericordiam omnia charitatis opera ex amore Dei facta intelliguntur. Ita Maldon., Matth. 9, et sumitur ex Augustino, libr. 10 de Civitate, cap. 5 et 20, contra Faustum, cap. 16. Tertio, significat Dominus se non velle sacrificia hæc externa, quia illis indigeat in suam utilitatem, ideoque, ubi necessitas proximi occurrerit, se malle misericordiam. Ita fere Bellarm., tom. 1, libro 3, de Cultu Sanctorum, cap. 6. Unde non fit misericordiam esse meliorem, sed interdum esse magis necessariam, quanquam etiam tunc melius sit ipsamet misericordiam intuitu religionis exercere propter Deum. Et ita licet interdum materia externa propria religionis omittenda sit propter misericordiam, internum vero cultus nunquam est necessario omittendus. Et sic facile conciliantur omnes expositiones, et veritas constat.

15. *Conferitur religio cum obedientia, ac præfertur.* — Tertia comparatio fieri potest cum virtute obedientiæ; nam de obedientia scriptum est, 1 Reg., c. 11: *Melior est obedientia quam victimæ.* Item obedientia videtur conjunctissima charitati, et similis in materia, quatenus voluntatem propriam voluntati Dei subicit. Nihilominus est dicendum religionem esse simpliciter perfectiorem. Ita sentit, licet obscure, D. Thomas 2. 2, quæst. 104, articulo 3; expressius vero Cajetanus ibi, qui paucis verbis rationem comprehendit, dicens: *Quoniam religio Deum, qui præcipit, colit, obe-*

dientia vero ad ejus præceptum attendit. Rationes etiam supra factæ de justitia legali hic habent locum, quia religio propinquior est virtutibus theologalibus, quam obedientia, magisque devovet Deo totum hominem, quam obedientia. Et in hoc est charitati similior, ut ex supra dictis constare potest, et infra, cum agemus de devotione, magis constabit. Cum ergo obedientia præfertur externo sacrificio, non ideo præfertur toti religioni. Sed, ut Cajetanus bene notavit, præfertur sacrificium internum externo, quia illo voluntas Deo mactatur, ut Gregorius dixit, ult. Moral., cap. 12. At illa interior mactatio per religionem fit media devotione.

16. *Comparatur religio cum pœnitentia, illa tamen ignobilior judicatur.* — Quarto, conferri potest cum virtute pœnitentiæ religio, de qua comparatione nihil scriptum invenio. Tractat quidem D. Thomas, 3 part., quæst. 83, art. 6, an pœnitentia sit prima virtutum, et significat natura esse inferiorem aliis, id est, excellentia et perfectione, quia quod est per se, melius est quam id quod est per accidens; aliæ autem virtutes sunt per se necessariæ, pœnitentia vero per accidens, supposito peccato. Verumtamen D. Thomas, illo in loco, imprimis non comparat pœnitentiam ad alias virtutes in perfectione, sed in usu sui actus, et in hoc dicit, quodammodo esse imperfectiorem pœnitentiam; quæ comparatio est tantum secundum quid, et præterea, juxta nostram sententiam, non habet locum in virtute pœnitentiæ, quoad totam latitudinem sui objecti suorumque actuum, sed solum in propriissimo actu detestandi peccatum commissum; nam in aliis per se habet illa virtus usum suorum actuum, quoad odium peccati secundum se, et quoad propositum cavendi omnem divinam injuriam, et similes.

17. Quocirca, facta comparatione absolute et simpliciter inter illas virtutes, quoad perfectionem earum, verisimile mihi est antecedere virtutem justitiæ ad Deum, quæ nomine pœnitentiæ significatur, si distincta est a religione. Ratio est, quia cum modo attingendi Deum immediate convenit cum religione, et in reddendo illi debito, attendit strictius, magisque rigorosum debitum. Unde sicut in ordine ad proximum nobis non specialiter conjunctum, perfectior virtus est justitia propria et rigorosa, quam aliæ virtutes illi annexæ eumdem proximum respicientes, ut liberalitas, observantia, etc., ita inter virtutes quæ

reddunt debitum Deo, illa videtur perfectior, quæ magis de perfectione et obligatione justitiæ participat. Nec refert quod in constituenda æqualitate magis videatur deficere pœnitentia quam religio, ut supra insinuavimus; nam, ut notavimus ex D. Thoma, dicta quæstione 81, articulo 1, ad 1, defectus æqualitatis, cum non sit voluntatis, sed potestatis, parum minuit perfectionem virtutis. Magis vero illam auget, quod ad conservandum illæsum omne divinum jus, quantum in se est, toto affectu tendit, et quando læsum est, illud, quantum potest, restaurare studet. Et in Psalm. 50, maxime commendatur sacrificium contriti cordis, ut notavit Augustinus, 10 de Civitate, capite 5. Nec D. Thomas alienus est ab hac sententia, in illa quæstione 81, articulo 6. Nam cum facit comparisonem simpliciter, solas virtutes theologales præfert absolute pœnitentiæ. Cajetanus vero saltem æquiparat pœnitentiam religioni, quia illas non distinguit. Unde cum religio numerari

solet inter virtutes proximo loco post theologales, intelligendum existimo de religione in communi et generice, prout omnem justitiam ad Deum sub se comprehendit.

18. *Comparatur cum prudentia.* — Ultimo fieri potest comparatio religionis ad prudentiam, sed hanc omittimus, quia est inter res diversorum ordinum. Prudentia enim non tantum moralis, sed etiam intellectualis est virtus, de cujus præstantia supra reliquas virtutes morales alibi dicendum est. Atque, ex his quæ diximus de virtute religionis, satis videtur natura ejus declarata, simulque causas, materiam et effectum ejus exposuimus generatim; nam in particulari tractari amplius non possunt, nisi discurrendo per singulos actus internos et externos hujus virtutis, quod in sequentibus tractatibus faciemus, simulque dicemus de præceptis pertinentibus ad hanc virtutem, quia hæc dantur de actibus in particulari, et quia doctrina moralis circa particularia etiam versatur.

FINIS TRACTATUS PRIMI.

TRACTATUS SECUNDUS

DE PRÆCEPTIS AFFIRMATIVIS RELIGIONIS

AD DEI CULTUM ET ADORATIONEM,

PRÆSERTIM EXTERNAM, PERTINENTIBUS.

Tractatus hujus institutum explicatur. — In tria capita dividuntur actus ad religionem pertinentes. — Tractatus distributio. — Explicata doctrina quasi speculativa virtutis religionis (servando methodum, quam in pertractandis aliis virtutibus, vel sacramentis tenere soleo), materiam moralem hujus virtutis, quasi generaliter in hoc et sequenti tractatu tradere decrevi, priusquam ad nonnullos particulares actus ejusdem virtutis, qui, sub specialibus et propriis rationibus, proprias et prolixas postulant disputationes, descendam. Quia vero doctrina moralis de actibus humanis datur, et, ut practica sit et utilis, ad particularia descendere debet, ideo necessarium erit in præsentia de nonnullis actibus religionis in particulari dicere. Tria vero capita illorum actuum distinguimus, ut totam moralem materiam comprehendamus. Primum complectitur actus qui, secundum substantiam suam, pertinent ad alias virtutes a quibus eliciuntur, licet a religione possint ad suum proprium finem imperari, ut sunt actus fidei, humilitatis, et virtutum omnium, ut supra tractatum est, et statim attingemus. Secundum comprehendit actus qui, ex intrinseca ratione sua, continent cultum Dei, et in nulla alia specie virtutis per se collocantur, quos ad tres revoco, qui sunt oratio, juramentum, et votum; et ad orationem devotionem reduco; quamvis enim propriissime sumpta magis pertineat ad affectum cultus quam ad cultum (hæc enim duo distincta sunt, ut supra declaravi, et statim attingam), tamen, quia devotio maxime comitari solet orationem præcipue mentalem, de hac tractando, simul rationem devotionis et obligationem declarabimus. Tertium genus est illorum actuum, qui ex se non habent aliquam rationem virtutis aut cultus, assumuntur tamen ad protestandum divinam excellentiam; cujusmodi sunt actus quidam externi, ut genuflexio, sacrificium, et similes. De primo ergo genere actuum nihil dicendum est, quia proprias habent rationes et præcepta, quæ aliis in locis considerantur; quomodo autem applicari possint ad cultum Dei, obiter attingemus. De actibus vero secundi ordinis, quantum ad ea quæ illis propria sunt, dicemus postea; hic enim solum ea quæ generaliter pertinent ad rationem cultus, ad illos poterunt applicari. In hoc ergo tractatu solum explicabimus illa præcepta affirmativa, quæ circa actus tertii ordinis versantur. Dividemus autem hunc tractatum in tres libros. Primus erit de præceptis pertinentibus ad actus ipsos: in secundo vero et tertio, de temporibus ac locis ad divinum cultum destinatis disseremus, quoniam hæc duæ circumstantiæ præcipue spectantur in divino cultu, et materiam continent, ad complementum hujus doctrinæ maxime necessariam.